

Fénysugár

Evangeliumi hitebrazító és hirtelnyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildiliget, Pestmegye.

Isten keres téged.

Már régebben olvastam a következő kis történetet: Egy tanító sétája közben a vasúti töltéshez ért, hol munkások dolgoztak. Megállt és figyelemmel kísérte munkájukat. Az egyik a vágányt akarta felszedni. Nagy kalapáccsal csapott a sínvasra, hogy azt kimozdítsa helyéből. Reautótt egyszer-kétszer, háromszor . . . végre a tizennyolcadik ütésnél elérte célját. Most már felemelte a vasat és látható örömmel tette vállára, hogy tovább vigye. A tanító másnap elmondta ezt a jelenetet növendékeinek s megkérdezte tőlük, mit gondolnak, hányszor ütött a munkás „hiába” a sínvasra. A gyermekek nagy sietve ráfelelték, hogy „tizenhét”. „Nem úgy van” — mondotta a tanító. — „Arra a tizenhét ütésre is szükség volt, mert azok nélkül a tizennyolcadikra sem mozdult volna el helyéről a vas.”

Azóta sokszor eszembe jutott ez a kis történet, amikor látom, hogyan érnek egyes embert vagy egyes családokat úgynevezett csapások. A sínvas nem akart kimozdulni helyéről, — a szív nem akarja megérteni, hogy nincs a helyén.

Az ember boldogságra van teremtve. A világ mutat neki különféle csillogó lim-lomot, különféle utat és módot s azt mondja: itt a boldogság. Az ember elhiszi, elindul az egyik irányban: csalódik, — elindul a másik irányban: újra csalódik. Ragaszkodik ehhez, ragaszkodik ahhoz és minden elvétetik tőle. Csalódásra-csalódás, veszteségre-veszteség, csapásra-csapás. „Borzasztó”, kiált fel a meggyötört szív, „már nem tudok tovább!”

Bár csakugyan ne tudnál tovább! Bár megértetted volna most már, hogy tévelyegtél, hogy rossz tanácsadót választottál!

„Csak Istenben nyugszik meg lelkem” — írja a zsoltáríró. „Jöjjetek énhozzám” — mondja az Úr Jézus „és én megnyugsztalak titeket.” Az Úr Jézus által, az Ő szabadtítását elfogadva, bűnbocsánatot és békességet nyersz, — boldog leszel. Ez az egyetlen módja a boldogságnak és Isten erre akar elvezetni mindenkit, téged is. Hív Ő gyermekekod óta, szólt hozzád már sokszor, igen sokszor szelíden, nyájasan, — de nem figyeltél rá. Kénytelen volt hát keményebb, mindig keményebb eszközöket alkalmazni. Bár Néki jobban fáj, mint néked, folytatni kénytelen, míg meg nem érted Őt.

Egy, — kettő, — három, — hányadiknál tartasz? Bár ne volna szükség többre! „Jöjj, Megváltódnak keble vár. Jöjj, már ma!”

Krónikák két könyve.

(3)

„De ők az Isten követeit kigúnyolták, az ő beszédeit megvetették és prófétáival gúnyt űztek; miglen az Úrnak haragja felgerjede az ő népe ellen s többé nem vala segítség.” Nem lep-e meg bennünket a Krónikák könyvének végén a történeteknek ez a magyarázata? Tiszta prófétai magaslaton találjuk magunkat, ahonnet a templom és a szertartások körüli visszaélések egészen eltörpülnek s a lényeges az lesz, hogy a nép kivonta magát az Isten országa követelményei alól. Mintha a gonosz szölművesekről szóló példázatot olvasnánk. Korábban azt kellett megállapítanunk, hogy a Krónikák könyvei messze alatta maradnak a prófétai színvonalnak. Ha így van, akkor az utolsó fejezet kivétel. Csak egy mozzanat van benne, ami a papi szempont túltengését érezteti. Amikor egy fordulattal a 21. vers a száműzetés 70 évét a szombatévek gondolatához kapcsolja. Mintha ez segítene megnyugodni a történetek felett. De egyébként figyeld meg, hogy mindennél a próféták kerülnek szóba. És a próféták közül is épen Jeremiás! Minden őt igazolja. Még a fogságból való kiszabadulás módja is, Cirus perzsa király csodálatos rendelkezése folytán. Pedig Jeremiás volt az a próféta, akit kortársai s épen a papok népe legkevésbé értett meg. Nincsen ebben valami elősejtelem? Mégsem a papi szervezés, a templom és a szertartások lelkes magasztalása, a kőtábla-tisztelet hozhatja meg Sion dicsőségét, hanem a prófétai világosság s a szívük hustábláiig elhatoló prófétai erő! — Van ebben egy nagy figyelmeztetés! Ne siesd el az ítéletet, ha a biblia egy-egy könyvét olvásod! Később kiderülhet, hogy amit hiányosnak találtál, csak emelvényül szolgált kedves bibliai igazságodhoz.

Búvók.

(Jeremiás 23 : 24.)

Ez a világ tele van Isten elől bujkáló emberekkel. Ha ránézek egy városra, bemegek egy faluba, vagy megállok egy vasárnapi igehirdetést hallgató gyülekezetben, fel-sóhajtok: „Mennyi Isten elől menekülő lélek lehet itten!” Mi ennek az oka? Egyszer csak valami sejtelem ébred fel benned. „Istennek sokkal nagyobb igényjogosultsága van az életemmel szemben, mint amennyinek eleget teszek.” Megérzed, hogy valami nagy mondanivalója van, hogy nem hagyhatja jóvá az életedet, — de te nagyon ragaszkodsz a magad életéhez s folyton menekülsz. Nem bírod a csendet. Nem akard hallani a tiszta ígét. Folyton mást keressz, csak hogy ne kelljen találkoznod Vele. És a világ tele van a legnagyobb búvóhelyekkel. Ha még a parádicsomban is lehetett lenni alkalmasnak látszó rejtkehelyet, mennyivel inkább az elveszett, elkárhozott, sötét világban! Egyik a munkába, másik a szórakozásba, harmadik a mások kritizálásába temetkezik bele. „Bizonyosat ugysem lehet tudni!” Ez is egy furfangos, közsímet rejtkehely.

Az Úr azonban már sok ilyen előle búvó embert változtatott meg. „Lásd meg mily nagy szeretet van Nálam tereád. — Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod. Ne légy hitetlen, hanem hívő!” Nem vagy-e te is ilyen, az Úr elől búvó lélek, ki e sorokat olvasod? Ne tagadd, ha ugyan! Mily borzasztó lenne, ha mindvégig megmaradnál az Úr elől búvó léleknek! Az ítéletnapján hiába mondanád hegyeknek, halmoknak: „Omoljatok reám, rejtsetek el engem!” Mennyivel jobb már most felszabadulni a nyomás alól, megállni az Úr színe előtt és azt mondani: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?”

Ahol megnövekedik a bűn.

Az éjjeli misszióknak egyik munkása beszéli el a következőket: Midőn éjszakánként végig megyek Berlin utcáin, több ízben mondták már nékem művelt urak: „Ó, kedves testvér, hagyja azokat a leányokat, azok boldogok abban az életben; könnyebben tudna egy szerecsent fehérré mosni, mint ezeket a leányokat megtéríteni.” Én azonban bevallom, hogy egyiket sem tudom, sem a szerecsent fehérré mosni, sem egy embert megtéríteni. Utóbbit csak Isten végezheti el, de mi eszközei lehetünk Néki ebben a munkájában.

Milyen ezeknek a szegény, a bűnben mélyre süllyedt leányoknak a boldogsága, arra mondok el egy példát. Néhány évvel ezelőtt történt:

„Hiába fáradoztam, semmire és haszontalan költöttem el erőmet.” Ezek a gondolatok foglalkoztattak egy meleg júniusi éjszakán Berlin egyik forgalmas útján. A traktátusokat, melyeket „itt-ott” barátságosan oda nyújtottam, részben mogyoróval, részben ezzel a megjegyzéssel: „Ó, testvér, adjon nékem inkább egy száz márkás bankjegyet” — utasították el. Szívemben báortalanul és elcsüggedve mentem gondolataimba elmerülve, amidőn egyszerre, mintha a földből került volna elő, egy nagyon feltűnő és elegáns ruhába öltözött leány jött felém.

„Kérem, testvér, segítsen rajtam, olyan nagyon boldogtalan vagyok.” Még fel sem ocsudhattam meglepetésemből, már magával vont egy csendes mellékutcába. Ott sírástól elfojtott hangon elmondott egyet-mást az életéből. Ez olyan rettenetes volt, hogy szívem mélyéig megdöbbsentem. El is határozta, hogy ezen az éjszakán véget vet

mélyresüllyedt életének. Körülbelül egy óra hosszat figyeltem elbeszélésére, mikor el akart távozni. — Lakása címét nem mondta meg. Így én adtam meg neki a címemet azzal a kéréssel, hogy írjon, ha szüksége lesz reám.

Három hétig vártam nagy aggodalommal napról-napra, már majdnem feladtam a reményt, hogy valamikor még hallani fogok róla. Ekkor végre megjött a levél; csak néhány szó volt benne, mégis igen tartalmas volt: „Kérem, látogassa meg a maga boldogtalan” — itt következett a neve és utána ez a megjegyzés: „Pokoli kínokat szenvedek.”

Azonnal útra keltem. Berlin legelőkelőbb negyedében lakott. Meglepődtem, mikor egy csinos, tiszta szolgálóleány nyitott ajtót nékem. Csodálkozásom még nagyobb lett, mikor az elegáns lakásba beléptem. Elmondta, hogy egy nagyon gazdag férfi, akinek felnőtt fiai és leányai vannak, bérelte azt néki.

Az életéből mondott el most részleteket. Tanítónak a leánya volt, felsőbb iskolákat végzett. 17 éves korában megszökött, mert nem tetszett néki szülei házában a szigorú fegyelem. Őt gyermek közül ő volt a legfiatalabb! Most 39 éves volt. Már 14 éve erkölcsrendészeti felügyelet alatt állott. Nagyvanszer volt büntetel rövidebb-hosszabb ideig — csalások miatt. Ez alatt a 22 év alatt semmit sem hallott a szülei házról, elvesztettek tekintették őt ott.

Egy fél évig majdnem naponként meglátogattam, nagy hullámzásokon ment keresztül, de idővel teljesen megnyertem bizalmát. Végre megtört a jég s úgy járt, mint a tékozló fiú: „Felkelek és elmegyek az én atyámhoz.” És szívében felkelt. Megkért, írjak szüleinek, mit természetesen szívesen vállaltam.

Milyen lesz a felelet? Ez volt naponként aggodalmas kérdése!

Tíz nap mulva vastag levél érkezett címekre. Talán soha életben nem reszkettek kezeim annyira, mint e levél felbontásakor. Szavakkal nem lehet leírni, mit éreztem, miután elolvastam a levelet. Reszkető kéz írta és a sok elmosódott hely arról tett bizonyosságot, hogy könnyek hullottak reá.

Az öreg 76 éves anya írta: Az apa már régen meghalt, elveszett gyermeke miatt való fájdalom megtörte a szívét. A fiút, aki egy igen előkelő úri családnál volt házitánító, hirtelen elbocsátották, mert megtudták, hogy nővére utcai leány.

Az ilyen családból való férfit nem bizhették reá gyermekeiket. A fiatal ember nem tudta elviselni ezt a megaláztatást és az erdőben agyonlőtte magát!

Egyik nővérének, aki nagyon erényes férfinak volt a felesége, naponként azt a megjegyzést kellett végighallgatnia a férje részéről, hogy ő is bizonyosan így elbukott volna, ha férje el nem vette volna feleségül. Az asszony emiatt búskomorrá lett, beleugrott a közeli folyóba és meghalt.

Végül még azt írta az öreg édesanya, hogy ő is úgy tett, mint az az anya, aki minden este kitette ablakába az égő lámpát, hogy eltévelyedett fia haza találhasson. Ez a lámpa az imádsága volt, amelyet minden este felküldött eltévelyedett gyermekéért a nagy Istenhez. A levél így végződött: „Most még szorosabban kell imára kulcsolnom kezemet, mert Isten életem alkonyán meghallgatta imámat.” Sem szemrehányás, sem vád nem hangzott el, csak az anya forró, forró vágyakozása eltévelyedett gyermeke után.

Most már nem tarthatta vissza semmi, hiszen haza mehetett az

édesanyjához. Néhány nap alatt eladta minden elegáns lim-lomját, semmit sem akart megtartani abból, ami még a múltjára emlékeztette. Egyszerű útiruhában, csak kis kézitáskával a kezében, elutazott egy szép őszi napon. Mikor kikisértem a pályaudvarra, nem tudtam visszatartani könnyeimet és ő is könnyezett. Olyan nagyon sokat éltünk át együtt, hogy nehezünkre esett az elválás. Azonban haza mehetett és én nyugodtan átengedhettem Annak, aki így szól: „Jöjjetek hozzám mindnyájan!”

Mélyen meghatva búcsúztunk el egymástól. Még egyszer integettünk a zsebkendővel és a vonat elrobogott vele szülőföldje felé.

Két esztendő telt el; többször váltottunk levelet; nem hagyott fel a kéréssel, meg kellett látogatnom. És én ezt nem bántam meg soha!

Üdítő napok voltak ezek számomra, amelyeket sohasem fogok elfelejteni. Édesanyjával csinos, kis házacskában lakott. Rendkívül kedves kép volt, mikor az öreg édesanya karosszékében ülve felolvasta a reggeli és esti áldást. Azután leánya oda ült az ódivatú zongorához, amely hosszú évekig néma volt, ujjai halkán végigsiklottak a billentyűkön s együtt énekeltük: „Elmegyek, hadd megyek, Jézusomat látni meg!” Majdnem ujjongva énekelték együtt: „Oh, mily édes boldogság! Életfája árnyékába álmodunk-e? Üdv honába hadd megyek, Uram, hozzád!” Talán sejtették, hogy már nem sokáig maradnak ezen a szegény földön. Az örökkévalóság levegője volt érezhető a kis szobában, mert itt lehetett Isten sátora az emberek között.

A napok túl gyorsan teltek el. Megint meghatva búcsúztunk, ez alkalommal utóljára e földön.

Még két évig élhetett együtt

öreg édesanyjával, akkor az öreg, súlyosan megpróbált asszony be-mehetett Isten népének a nyugodalmába, négy hónappal később pedig haza vitte az Úr fáradt ju-hocskáját is.

Csak öt napig volt beteg. Három nappal halála előtt ezt írta nekem: „Az én részem kies helyre esett, nyilván szép örökség jutott nékem.”

Igen, az ő része kies helyre esett, most már láthatta Azt, akiben hiit és akiben bízott és aki minden bűnét a tenger mélységébe vetette.

Mi pedig elmondhatjuk Pál apostollal: „Ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővíti.” (Róm. 5, 20.)

Kell-e ismernünk minden veszélyt?

Tengeri gőzhajón utazott egy kissé ideges úr. Egyik nap az a gondolat kínozta: „Mi lenne, ha egy zátonyon hirtelen hajótörést szenvednénk?” Izgatottan járt fel-alá a fedélzeten. Mikor találkozott a parancsnokkal, megkérdezte tőle: „Vannak ebben a tengerben zátonyok is?”

— Vannak, uram — hangzott a felelet.

— Tudja, hol vannak ezek a zátonyok? — kérdezősködött tovább.

— Nem tudom — válaszolt a kapitány.

Erre szegény ember még izgatottabb lett. „Hogyan, — kiáltotta — ezt nem tudja s mégis ilyen nyugodt marad? Hiszen akkor bármely pillanatban neki mehetünk egynek és elpusztulhatunk.”

A kapitányt ez nem hozta ki nyugalmából. Jól ismerte a magának menetirányát. Mosolyogva így szólt: „Tudom, hol van a mélyvíz.”

A keresztyén élete hasonló az ilyen zátonyok között való utazáshoz. Azonban nem kell félned. Isten igéjében eléd adta a biztos útírányt. Annál, hogy minden zátonyt ismerjünk, sokkal fontosabb az, hogy Isten útja legyen ismeretes előttünk.

Nincs időnk feltekinteni.

Spurgeonné egyik reggel bement férje dolgozószobájába s mint gondos háziasszony azonnal észrevette, hogy az ablakredőnyök nincsenek jól felhúzva. Figyelmeztette férjét is és ő anélkül, hogy szavainak kettős értelmére gondolt volna, így szólt: „Igen, igen, olyan sürgős volt a dolgunk, hogy nem értünk rá feltekinteni.” Alighogy kimondta ezeket a szavakat, nagyon a szívébe markolt, amit nem is tudatosan mondott. Az bizonyos, hogy ezen a reggelen nagyon serényen kellett munkához fognia, de még sem volt helyes, hogy nem tekintett fel. Ha csak egyszer nézett volna fel a magasba, reáesett volna tekintete a redőnyre, egészen felhúzta volna azt, sokkal jobban látott volna és annál könnyebben tudta volna végezni a munkáját. Milyen gyakran csináljuk így, — gondolta — hogy a sok dolgunk miatt nem veszünk magunknak annyi időt, hogy feltekintsünk az Úrra. Pedig milyen végtelenül sokat nyerne ezzel a munkánk és mennyivel könnyebben és jobban tudnánk azt végezni.

Nem lehet az Úr Jézussal a kereszten lenni és a magunk számára megtartani valamit.

Ha nem vagyunk könnyek közt is boldogok, akkor még hiányzik valami az életünkben.

KÜLMISSZIÓ

A kínai misszióból.

A következő történeteket írja Ranke kínai misszionáriusnő:

Hónapok óta volt egy hongkongi fiatal leány a kórházunkban. Súlyos tüdőbaja volt. Nagyon szeretett volna meggyógyulni, hogy azután bibliásasszony lehessen.

Szomorú gyermekkorra tekintett vissza. Kis gyermekkorában eladták és nevelőszüleinél sokat kellett nélkülöznie és szenvednie. De alkalma volt Isten igéjét hallani és megtalálta azt, Aki az árvák-nak Atyja és megtapasztalta az Ő nagy kegyelmét. Mindig inkább és inkább érezte a vágyat, hogy pogány testvéreinek örömtelen és békétlen életébe is bevihesse azt, amit ő hallott. De megbetegedett és a kórházunkba került. Állapota állandóan rosszabbodott.

Isten gondolatai, nem a mi gondolataink és Isten útai, nem a mi útaink és abban megnyugodni nagyon nehezére esett a mi lkunk-nak. Az utolsó hetekben, amikor az ereje napról-napra fogyott, gyakran fájdalmas mosollyal nézett ránk. Óh, hogy szeretttük volna megvigasztalni, de vannak olyan dolgok, amiket kinek-kinek magának kell kitusakodni az Úrral. Ő meghallgatja a szenvedő kiáltását. A mi lkunk is eljutott oda, hogy azt tudta mondani: „Legyen meg a Te akaratom.“ Fokozatosan gyengült. Az utolsó időben még súlyos vérhast is kapott. Mikor megkérdeztem, hogy hogy van, rekedt hangon felelte: „A szívem tele van örömmel és hálával.“ Az utolsó délután csendesen feküdt az ágyán. Néhányan összejöjtünk a szobájában és együtt imádkoztunk. Ő már nem tudott beszélni, de látszott, hogy még megértette Isten igéjét

és erősítést nyert az utolsó nehéz útra. Nemsokára csendesen elaludt.

*

A mi vak bibliásasszonyunk elmondta nekem élettörténetét:

Egészséges gyermek volt, hat éves korában súlyos szembetegséget kapott. A szülei, akik pogányok voltak, mindent megtettek kínai módra, gyermekük gyógyítására. Áldozatot hoztak a bálványoknak és kérték az ő segítségüket, azonkívül mindenféle gyógyfűvekkel raktak borogatást a beteg szemre. De a remélt gyógyulás késett. A gyermek látása állandóan romlott és nem sok idő múlva teljesen megvakult. „Vak gyermekeket nem tudunk semmire sem használni“ — mondták a szülők. Ez a pogány szülők szeretete. Jó, hogy nem hagyták a kis Samkit éhen halni, vagy nem pusztították el, hanem elvitték Hongkongba a vakok otthonába.

„Ez volt a kegyelmes vezettetés számomra, hogy odakerültem“ — mondta hálásan a vak bibliásasszony. „Ott ingyen felvettek. Milyen jó dolgunk volt nekünk, gyermekeknek! A testvérek nagyon kedvesek voltak hozzánk. Sok örömben volt részünk. A karácsonyi ünnepeinket sohasem fogom elfelejteni. De a legnagyobb kegyelem az volt, hogy nekünk kiteszített, nyomorultaknak beszéltek Isten szeretetéről.“

Az elhintett mag megmaradt az ifjú szívben, de még sok idő kellett ahhoz, hogy kikeljen. Samki azután megkeresztelkedett, kiképezték bibliásasszonynak és hat év múlva a mi tungkuni női kórházunkban alkalmaztuk, mint bibliásasszonyt.

Ott bizonyosságot tesz az örök világosságról, ami szívünkbe fényt és meleget áraszt.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Márc. 1. I. Kor. 10:1—13. I. Móz. 7:1—12. Luk. 10:17—20. I. Ján. 2:12—17. Pál arra inti a korinthusiakat, hogy az ótestamentumi írások az ő tanulságokra irattak meg, hogy azokból okuljanak, s kerüljék azokat a bűnöket, amelyek a régi zsidó népket vesztét okozták. Mennyivel inkább okulhatunk mi az írásokból, melyek most már nemcsak az ótestamentumi történeteket tárják eléink, hanem a mi Urunk Jézus Krisztusnak életét, halálát, s az apostoloknak Ő róla tett tanubizonyosságát állítják szemünk elé. Okulunk-e belőlük? Úgy fogadjuk-e az ígét, mint Istennek beszédét, mint jó magot, amely szívünkbe hullva, gyümölcsöt teremhet az örökkévalóságra?

Márc. 2. I. Kor. 10:14—11:1. Móz. 8:1—12. Megtanultad-e te már ezt a fontos ígét, hogy „minden szabad nékem, de nem minden használ“, és gyakorlod-e ezt az ígét? Egész életed, minden foglalkozásod, munkád, pihenésed olyan-é, hogy az lelki életedet ne hátráltassa, hanem előbbre vigye? S ha van valami az életedben, ami talán magában véve nem bűnös, de számadra mégis akadály lelki életed fejlődésében, kész vagy-e arról lemondani? S le tudsz-e mondani valamiről azért, hogy másokat ne botránkoztass, mások lelki életében kárt ne tégy, hanem inkább előbbre segítsd őket a keresztyén életben? Az igazán komoly, határozott keresztyének ezek-ke a kérdésekkel is számot kell vetnie.

Márc. 3. I. Kor. 11:17—34. I. Móz. 22:1—14. Az úri szentvacsora vétele körül már a keresztyén egyház legelső idejében is történtek hibák és visszaélések, s fájdalom, ma is történnek! Milyen rendkívüli fontosságot tulajdonít Pál apostol annak, hogy az úrvacsora kiosztása és vétele olyan szentséges esemény legyen a keresztyén gyülekezetben, amelyre mindenki a legmélyebb komolysággal készül, megpróbálván magát, hogy méltó-e odajárulni az Úr asztalához. Méltóvá pedig nem az tesz bennünket, ha büntelenekek tartjuk magunkat, mert akkor nagy bűnben, lelki kevélységben szenvedünk, hanem az, ha helyes viszonyban vagyunk Megváltónkkal, vagyis, ha minden bűnünket az Ő szent vére alá vittük, s magunk is oda menekültünk, s ott is akarunk maradni. Pál apostol a keresztyénségben mutatkozó lelki alvást és erőtelenséget egyenesen annak tulajdonítja, hogy sokan veszik méltatlanul az Úr testének jegyeit. Valjon nincs-e itt baj a mai keresztyén gyülekezetekben is?

Márc. 4. Máté 15:21—28. I. Tess. 4:

1—12. Luk. 10:17—20. I. Ján. 2:12—17. Mily csodálatos, hogy az Úr Jézus sokszor talált több hitet az idegen, pogány népekben, mint a saját népében! Példa erre a kepernaumi százados (Máté 8:5—13) s példa ez az asszony is, aki még a visszautasítást sem engedi magát elriasztatni, hanem nem nyugszik addig, míg Jézus meg nem hallgatja kérését és nem segít rajta. S Jézus örömmel segít, mert hiszen a visszautasítás csak próba volt, amelyet az asszony diadalmasan kiállott. Mennyi próbát áll ki a mi hitünk? Arányban van-e az avval, hogy mi nemcsak Izráel népéhez, hanem a keresztyén egyházhoz, Krisztus egyházához tartozunk?

Márc. 5. Zsolt. 119:98—105. I. Móz. 8:13—22. Az igazi bölcsesség az, amelyet Isten ígéből merítünk. Ez olyan bölcsesség, amely nemcsak értelmünket neveli, hanem erkölcsi érzékünket is tisztítja s a jóra alkalmassá teszi. Isten ígéje olyan fény, mely minden útat megvilágosít, rámutat a gonoszra, hogy azt kerüljük, s a jóra, hogy azt kövessük. Boldog ember, aki folyvást használja ezt a szövétneket!

Márc. 6. I. Kor. 12:1—11. I. Móz. 9:8—17., 28., 29. Istennek Lelke csodálatos munkát visz végbe az ember lelkében. Megtanítja először is arra, hogy Krisztust Őrnak és Királynak nevezze, amire a Lélek munkája nélkül sohasem hajlandó az emberi szív. Aztán pedig megtanítja az Őrnak való szolgálatra. Fontos dolog, hogy mindenki felismerje, hogy ő reá milyen szolgálat van bízva Isten országában, mert a szolgálatok különbözőek, s aki a maga értelmé vagy kedve szerint akarja kiválasztani a szolgálatot, az nem előbbre viszi Isten országának ügyét, hanem inkább hátráltatja. Bízunk reá tehát magunkat alázatosan a Lélek vezetésére, hogy felismerjük feladatunkat és ezt hűségesen elvégezzük.

Márc. 7. I. Kor. 12:12—31. I. Móz. 11:1—9. Milyen csodálatos alkotmány az emberi test! Mennyire megvan benne minden egyes tagnak a maga különleges feladata, amelyet ha híven nem teljesít, ezt az egész test megérzi. Így van a Krisztus teste is. Egyetlen tagnak a hűtlensége kárt okoz az egész testben. Indítson ez bennünket egyrészt arra, hogy hívek legyünk a magunk munkájában, akármilyen kicsinynek vagy jelentéktelennek látszik is az, másrészt pedig arra, hogy becsüljünk meg minden egyes tagot, s erősítsük a szeretetek és békeségnek kapcsait, amelyeknek

egybe kell fűzniök Krisztus testének tagjait.

Márc. 8. I. Kor. 13. I. Móz. 12: 1—9. A legmélyesebb megváltozás a szeretetnek, amelyet valaha írtak. Igazán isteni kijelentés, amely arról az isteni szeretetről szól, mely egyetlen természeti embernek sem lehet tulajdonsága, csak Istennek újjászületett gyermekei nyerhetik meg Uruktól, Megváltójuktól, ha szívöket teljesen megnyitják az Ő nagy, isteni szeretete előtt. De mily sok fogyatékoságot látunk az Isten gyermekeinek szeretetében is? Milyen megszégyenülve olvashatjuk itt az igazi szeretetnek a csodálatos tulajdonságait. (4—7. v.) Indítson ez bennünket mélységes megalázkodásra!

Márc. 9. I. Kor. 15: 1—11. I. Móz. 13. Pál apostol itt rövid összefoglalásban az egész evangéliumot odatárja a korinthusbeliek elé, az Úrnak a mi bűneinkért való halálát, s a mi megigazulásunkért való feltámadását. De míg másokat így hívogat a kereszthez, a sajátmaga bűnösségéről, elveszett voltáról, s az Isten kegyelme által való megmentéséről is bizonyágot tesz. Nem is hívogathat senki eredményesen másokat megtérésre, aki maga is át nem ment az újjászületés feredőjén, s hit által meg nem igazult és meg nem tisztult a Jézus vérében. A saját megmentésünkről való bizonyágtétel többet ér minden díszes prédikációnál.

Márc. 10. I. Kor. 15: 12—28. II. Móz. 33: 17—23. Isten gyermekeinek egyik legbiztosabb, legboldogítóbb reménysége a feltámadás. Tudják, hogy akikben Isten Lelke lakik, az a Lélek, aki feltámasztotta Krisztust a halálból, azoknak halandó testét ugyanaz a Lélek meg fogja eleveníteni a maga idejében. (Róm. 8: 11.) Jézus azért mutatta meg már földön jártában, egyes kivételes példák által azt, hogy Ő Úr a halálon is, hogy ezzel fölébressze a benne hívőkben azt a bizonyosságot, hogy az Ő Lelke által ők is fel fognak támadni a halálból. Legjobbán bebizonyította pedig azt a saját dicsőséges feltámadása által, mert hiszen azt ígérte, hogy azt a dicsőséget, melyet Ő neki adott az Atya, nekik adja (Ján. 17: 22); hogy azt akarja, hogy ahol Ő van, az övéi is ott legyenek. (Ján. 14: 3.)

Márc. 11. Luk. 11: 14—28. Ef. 5: 1—9. Luk. 9: 51—56. I. Pét. 1: 13—16. Szent az, aki odaadta, vagyis odaszentelte magát Istennek. Lehetnek a szentekben is gyarlóságok, fogyatkozások, de életüknek irányító elve ez: „En az Uré vagyok testestől, lelkestől, neki akarok engedelmeskedni és szolgálni.” A szentek nem a maguk jóságában vagy szentségében bíznak, hanem egyedül abban a kegyelemben, amely Jézus Krisztusban jelent meg, s amely akkor lesz mindenki előtt nyilván-

valóvá, mikor az Úr Jézus újra megjelen. Ennek a kegyelemnek ereje által tudnak új életet élni. Ilyen szent vagy-e te?

Márc. 12. Zsolt. 123, 124. I. Móz. 14: 1—3, 10—20. Mint ahogy a jeruzsálemi templomba zarándokoló, imádkozó sereg grádicsról-grádicsra folyvást följebb emelkedik, úgy emelkedik az emberi lélek is ebben a két zsoltárban folyvást magasabbra. Főlemeli szemeit a maga nyomorúságának érzetében az Úrhoz, de azután mindig jobban érzi, hogy vele van az Úr, s megszabadítja őt minden bajából, minden ellenségétől. S a lélekből mélységes hálaadás száll föl ahhoz, aki erős kövára és sziklaszála a benne bizóknak.

Márc. 13. I. Kor. 15: 29—49. I. Móz. 15. Milyen természetesként tartja az ember azt, hogy az elvetett kicsiny magból nagy, terebélyes fa növekedik, mert hiszen ezt saját szemével látja, s nem kételkedhetik benne. Evvel ellentétben milyen hitetlenül áll szemben a bibliának avval az állításával, hogy az ember föltámad. Mintha ez nem egy és ugyanaz a dolog volna! A földbe rejtett, elhalt testből támad föl az új, dicsőséges test. S mind ez csak azért tiszták hitetlennek, mert most még nem látjuk testi szemekkel, a hitetlen ember pedig csak azt hiszi, amit így lát. Lelki szemei vakok azoknak a meglátására, amelyek a hit szemével kell meglátni. Jézus gyógyító kezének érintésére van szüksége. Vezessük a hiteleneket Jézushoz!

Márc. 14. I. Kor. 15: 50—53. I. Móz. 17: 1—9. A legutolsó ellenség, amely legyőzött, a halál, amely ma még a legnagyobb félelme a halandó embernek. De ha tudjuk azt, hogy a halál a bűn következménye, akkor egészen természetesként találhatjuk, hogy Jézus, aki meggyőzte a kísértőt, s vele együtt a bűnt, a bűn következményét, a halált is meggyőzte, Jézus teljes diadalt ad az övéinek. Ha át kell is menniük a halál sötét völgyén, az nem tarthatja őket fogva, feltámadnak örök életre és örök dicsőségre. Hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!

Márc. 15. I. Kor. 16. I. Móz. 17: 15—22. Pál ebben a levélben a hitélet legnagyobb csúcsein és legnagyobb mélyiségeiben járt, de azért nem vesztette el lába alól a földet, s levelét gyakorlati tanácsokkal és tudósításokkal végzi. Megemlékezik az adakozásról, a Korinthusba utazásról, az egyes munkatársakról, az üdvözlésekről, s mindezekben megnyilvánul nagy szeretete Ura és Mestere, s egyúttal keresztlyen testvérei iránt. Bár tudnánk őt példányképpül venni mindezekben!